

Hledá se vědec. Zn.: česky mluvící

Věda je z podstaty hodně mezinárodní. První výsledky z nového profesního portálu ResearchJobs.cz ale ukazují, že české veřejné vysoké školy a ústavy loví hlavně Čechy. Na jeden inzerát publikovaný v angličtině připadají tři v češtině.

MARTIN RYCHLÍK

PRAHA/BRNO Martin Víta je doktorským studentem informatiky. Od loňského srpna provozuje též webovou stránku, jímž dal název ResearchJobs.cz, tedy „Výzkumné pozice v ČR“. Stránky automaticky monitorují přes 220 zdrojů z českých univerzit, ústavů Akademie věd a dalších institucí – typicky se jedná o úřední desky.

„V případě, že se objeví nová pozice, manuálně ji zkontrolujeme a zařazujeme... V poslední době nás čím dál častěji kontaktu-

jí jednotlivá pracoviště s prosbou, zda bychom tu či onu pozici nevystavili a nepropagovali. A to nejen z vysokých škol a veřejných výzkumných institucí, ale už i z firem,“ řekl LN Martin Víta.

Provozovatel zjistil z nasbíraných údajů nejednu zajímavost. „Sledujeme i jazyk inzerátů. Omezíme-li se na pozice na veřejných vysokých školách a výzkumných institucích, pak na jeden inzerát publikovaný v angličtině připadá zhruba tři v českém jazyce,“ říká Víta. Netroufá si z tohoto poměru vyvozovat závěry, ale „špičková“ vědecká centra a univerzity by – kromě pár lokálních oborů typu české historie – měly lovit spíše v mezinárodních vodách.

V akademické komunitě se dlouho hovoří o problému *inbreedingu*, „sebeplození“ pracovníků na témže pracovišti s týmiž návyky a s ustrnulým myšlením. Češtinou omezená inzercí míst je další bariérou v internacionalizaci.

Víta během pár týdnů spustil analogický web v angličtině, jenž

Jak se inzerují vědecké pozice v Česku

■ Už přes půl roku fungují webové stránky **ResearchJobs.cz**, jež na jednom místě nabízejí (agregují) volná místa pro výzkumníky na českých univerzitách, v ústavech a výhledově též v hi-tech firmách.

■ Od 10. srpna 2016 se do nabídky dostalo **1555 inzerátů** – především z vysokých škol a veřejných výzkumných institucí (Akademie věd ČR, resortní výzkumné ústavy aj.).

■ Počet otevřených pozic byl ještě vyšší, neboť zveřejněný inzerát běžně obsahuje více míst. Potenciál je velký: v Česku působí **kolem 50 tisíc výzkumníků na vysokých školách a v ústavech**.

se zaměřit čistě na potenciální zahraniční uchazeče o práci u nás. „Česko začíná být pro řadu výzkumníků zajímavou destinací. Pilotně se zaměříme na propagaci

■ **Nejvíce nabídek** přinesl portál ResearchJobs z **hlavního města Prahy (33,7 procenta), následně z Jihomoravského kraje (19,3 procenta)**, kde díky investicím EU v minulých letech posílily zejména brněnské univerzity a tamní vědecká centra. Nejméně vědců poptává Ústecký kraj (1,5) a Vysočina (pouze 0,8 procenta).

■ **Nejvíce nabídek bylo zatím z oblastí společenských věd (25,1 procenta)**, biovědních disciplín (14,2 procenta), medicíny (13,2) a fyziky či matematiky (11,7 procenta). Nejméně vyspaných inzerátů patřilo vědám o Zemi a zemědělství (3,5 procenta).

v Portugalsku,“ dodává mladý informatik, jenž byl na stáži v Portu a má tam kontakty. Vědu ve Středomoří nyní navíc sužuje ekonomická situace a ze zemí, jako je

Portugalsko, Španělsko či Řecko, odcházejí nadějní vědci, pro něž není doma řádné uplatnění...

Zato Česko investovalo desítky miliard korun do výzkumných center, která vyrostla od Plzně po Ostravu. Za ujní peníze se střediska vybavila moderní technikou, logicky poptávají bystré mozky. Centrální adresa, kde by si kandidáti vybírali z nabídek v oboru, by se hodila všem stranám: jak ústavům, tak badatelům.

„V období od loňského 10. srpna do 10. dubna prošlo naším webem už 1555 inzerátů z veřejných vysokých škol a výzkumných institucí. Počet nabízených pozic byl však o něco vyšší, neboť v některých inzerátech je propagováno hned několik pozic. Počty inzerátů ze strany výzkumně orientovaných firem se počítají na desítky,“ doplňuje Víta.

Nejvíce inzerátů – více než třetina – pochází z výzkumně silné Prahy (33,7 procent). Druhý je Jihomoravský kraj (19,3 procenta), kde vznikla nová vědecká

centra, jako třeba pětimiliardové CEITEC. Ještě dražší bylo laserové centrum ELI, které sídlí v Dolních Břežanech spolu s dalším ústavem HiLASE a v nedalekém Vestci za Prahou je také biovědní BIOCEV. I díky tomu měl Středočeský kraj na profesním webu třetí nejčastější nabídky z celé České republiky.

Nabídka i poptávka

„Tento projekt moc podporuji. Je důležité chodit za nabídkami na jedno místo. Líbilo by se mi, kdyby přibývaly nabídky z firem, ale i poptávky,“ řekla LN Rut Bízková, která nově vede Středočeské inovační centrum.

Podle údajů Českého statistického úřadu z roku 2015 bylo ve výzkumu a vývoji zaměstnáno 34 tisíc osob na vysokých školách a dalších 17 tisíc v tzv. vládním sektoru. Na tento akademický segment se web zatím soustředí, přestože počítá i s rozšířením o firmy; tuzemské podniky zaměstnávají asi 49 tisíc vývojářů.

Za 30 korun vykupuje slepice před smrtí

Rozsáhlá louka místo těsných prostor klecového velkochovu. Slepice, které se dostanou do Prostřední Lhoty, přesto v prvních dnech nechápou, že se mohou volně rozeběhnout, a zůstávají stále u sebe.

FOTO RICHARD CORTÉS (4x)

Oblečky dostává Ladka Kalašová od senierek

Zelené křídlo. Slepice se otřela o čerstvě natěžený plot. Když se na toto místo dostala, žádné peří neměla.

O vajíčka nejde. Projekt chce zachránit slepicím život.

MICHAELA KABÁTOVÁ

PROSTŘEDNÍ LHOTA, střední Čechy Dlouhá hala a v ní minimálně tři patra klecí nad sebou. Slepice, které tu žijí, nemají víc než 20krát 10 centimetrů prostoru na jedince. Umělé světlo na ně míří i 17 hodin denně, protože pak lépe snášejí vajíčka. Tak to vypadá ve většině velkých drůbežárů.

Jde především o vejce. A když nastane u nosnice čas takzvaného přepeřování neboli vyměňování peří, je pro velkochovy zbytečná. V té době si totiž dává od snůšky pauzu. Z klece proto mívá na jatka. Její život tak obvykle trvá jeden rok.

To chce změnit iniciativa Slepice v nouzi, do které se zapojila i Ladka Kalašová, dříve zdravot-

ní sestra. „Jezdím do klecových velkochovů, slepice vykoupím a dávám je dohromady. Některé velkochovy s námi spolupracují, u jiných se tváříme jako překupníci,“ říká Kalašová.

V obci Prostřední Lhota nedaleko nádrže Slapy ve Středočeském kraji dala zázemí už stovkám slepic ve zbědovaném stavu. Nejdříve je měla na dvorku u domu, teď pro ně o kousek dál v sadu buduje příjemné zázemí. Starat se chce v brzké době až o 350 slepic najednou. „Jsou bez peří, mají zkrivené nohy, protože stojí na drátech. Jsou zvyklé žít jenom natěsnané na sebe, první dny tedy vůbec nechápou, že se mohou rozeběhnout a oddělit se od sebe,“ popisuje Kalašová, v jakém stavu si je přiváží.

Některé nosnice podle ní až tady poznají, jaké to je, například protřepat si křídla. „Nevědí také, že umí hrabat. Slepice je přitom hrabavé zvíře,“ ukazuje na skupinku ptáků, která se zrovna v této činnosti vyžívá.

Nosnice za padesát

Slepice vykupuje ve velkochovech za 30 korun. Už dopředu má seznam zájemců, takže slípky jsou u ní většinou okolo jednoho měsíce. „Prodáváme je lidem s dvorky za padesát korun. Berou si je rádi, protože za roční nosnici by dali jinde i 180 korun,“ popisuje Kalašová.

O slepice se stará celoročně. Když je tuhá zima, nosnice bez peří umísťuje do svého domu, kam se jich vejde zhruba stovka.

Pro ty, které jsou venku, ušijí obyvatelky domova pro seniory speciální oblečky. „Místní se na to příliš netvářili, když to viděli. Ale zjistila jsem, že tyto šaty svoji funkci plní dobře,“ řekla Kalašová. Sousedé navíc slepice podporují tím, že na plot Kalašové věší staré peřivo v taškách. I přes všechnu péči se však stává, že slepice přechod z velkochovu nepřežije.

Některé ale naopak tak dobře prospívají, že si je Kalašová ochotila a vozí je s sebou na jarmarky: „Nechají se chovat od dětí, takže se na ně stojí fronta,“ říká, zrovna když okolo prochází slepice, která má jedno křídlo zelené.

Na otázku LN, co se jí stalo, odpovídá Kalašová se smíchem: „To nic. Natírala jsem plot a ona se mi o něj otřela.“

Poté, co bývalá zdravotní sestra zazvoní na zvonek, se slepice začnou sbíhat na krmení: „Zní vůbec neznají, takže i na to jsme je museli naučit.“

Kalašová ale není jediná, kdo slepice zachraňuje. S projektem Slepice v nouzi přišel Petr Dobrý z Hnutí Duha. „Chtěl jsem upozornit na miliony slepiček, které jsme v zájmu co nejlevnějších vajec zavřeli do těsných klecí, kde musí rok svého života žít a snášet, aby byly ‚za odměnu‘ v takřka juniorském věku poslány na jatka,“ napsal LN. Naráží tak na to, že se nosnice mohou dožít i deseti let.

Celkem už se podle něho podařilo najít domov tisícům slepic a pro další desetitisíce si už jezdí lidé do velkochovů sami.

„Chceme se proto více zaměřit na osvětu mezi zákazníky, aby nevědomky nepodporovali klecové chovy nákupem klecových vajec v obchodech,“ vysvětluje Dobrý.

Vajíčka z tohoto typu velkochovu na sobě mají v natištěném kódu jako první číslo 3. Dvojka znamená, že slepice žijí v uzavřené hale, a jednička, že jsou z volného chovu, mohou běhat venku. Existuje i nula, v tomto případě jde o vejce z ekologického chovu.

Kdo nemá možnost si slepici odvézt, může ji adoptovat virtuálně, tedy přispět finančně. „Před námi je dlouhá cesta, ale víme, že za pár let bude u nás stejná situace jako třeba v Německu, kde se klecová vejce téměř neprodávají, protože by je nikdo nekoupil,“ dodal Dobrý z Hnutí Duha.